וסי׳ קו סעיף א קמז גמיי שס הלכהי ובמג בס מושיע שם סיי קו סעיף נ:

אַכָּרָ לִיהַ רב כהגא אילו הדר קני סי לא שקלא וכיון דאילו הדר קני שקלא יהשתא נסי שָקלא אַבהאָ קיו רה מיי׳ פיים מכלי וכייה ומחנה הלכה אין אין אין אין שקא א דושרא נכז שקרא בהוצא ודיי ומסגמגנס. דפלגינהו גנבסה לאתתיה ולבניהשיר חד דיקלא סגע בזין פג מוזשי מכר ביימר לגינשי לית לה הדר דיקלא נמי לית לה, סיו מי מיי מי מי גיי רב יימר לדברא איל לית לה הדר דיקלא נמי לית לה, סיו מייסי מהי אלא ימוג דנרתא לדיקלא נהתא נמי לכולהו נכסי איז מיום מגיי מי אלא ימוג דנרתא לדיקלא נהתא נמי לכולהו נכסי איז מיום מגיי איז אר קב הנגא ישייב מרע שלהב כל נכסיו מי איז כמי מודש להי מי מי מי מי ג רואו את את ראו ליוושו נוסלן משום ירושה ואס לא כמי מי גיי מי מי נומלו משום גרונה. אזר ליה בר נדמי איז איז מי איז מי איז ליווי ליווי לווי ליה ליווי גיין מי מי גיי מי מי ג נומלו משום גרונה איז ליווי היה איר ליה בר נדמי איז איז מי גיי מי איז ליווי ליווי גיין גיי גיי גיין גיין גיין איז

kull ח"מ קיי רנג קמיף י נוזן איוא אימ קיי רנג קמיף י נוזין איוא

אין ואודיך לפלוני דקי איז אין אודיך לפלוני דקי איז אין האודיך כלום שאין (ג) לשון מרגה אלא לשון ורושה וירושה משו מרגה משי אין לה הפסק,אצר ליה רבא לרב נרבא והא אפטקה: ואיגא מסיר ושאה אין לה הפסק,אצר ליה רבא לרב נרבא והא אפטקה: איגיא מסיר ושאת הוא סבר יש לה הפסק וררמנא אמר אין לה תפסק נכטי דירי גלה גמי הרוא כר יש לה הפסק ורחמנא אמר אין לה תפסק וניין אי איגי גלו מינה עם בניה: אלא מנו בעיו עם בניה: אלא מנו בו': רואין אם ראוי ליורשו. כגון אחיו: נופל משום כגון אחיו: נופל משום ירושה ואם לאו נופל משום מתנה . דרבותה סשום מתנה . דרבותה קס"ל דהויון בין במתנה בין בירושה : רשמעתיך כר' יורגן בן ברוקת אולא דאמר אם אמר על אולא האמר אם אמר על מישראוילורשו דבריו קריסון: אפרו לה נכסית [לפלניא] אלא לסאן. למרי אם לא אהנה היה לו בנים: אין הידע שכתב כל נכסיו לאחר בשלא היו לו בנים לאחר בשלא היו לו בנים לאחר בשלא היו לו בנים ואסרו ליה נכסי למאן ולא כרי יוחנן בן ברוקה דאיהו אסר אפי' בסקים בת אי בן: אם ראוי ליורשו וה שנכתבו לו: אלמנתו. של כותבוניזונת מנכסיו. כשם שהאלפנה ניוונית משאר יורשין נפורין ואם לאו אינה ניוונית משום דמחמת מתנה קיבלה: אמר לית מנרע נרעה . אלמנה זו מתנה כבסקום ירושה: השתא בירושה דאורייתא. היכא דבנים דאוריוזאי ורכא ו בני יורשין אביהן שקלה מווני.פתנה דרבנן היא פרע לא סהנת שכיב דיהיב לאחריני שכיב מרע שכתב שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאתרים רואין אם ראיין לירש כו׳ כי אם ראיין האי טונא קאפר ראויין האי טונא קאפר כדשלת רב אחא בר בר תנא לעל אם ראשון ראוי ליורשו הנאו לאינו

משום ירושה ואין לשני כלום רלא חשבי' מתנה

שמיני פרק בבא בתרא

ברוקה אימא"הלכה כרבי יודנן בן ברוקה" רְהָאָ

נוחלין יש

א) [ינמות לל. כתטים איל רכ כסנא אינו. קנה נכסים אחרים בחר הכי ליה לה לאשה בחמיה הא וראי אית לה דנהי דמחלה שעבודה לבטת בשביל שעשאה קפו אב מיי שיו מהל ישנו: ב) [עי מושי ישנו: ב) עי מוש שוסף ביניהן אוב כתובתה מיהא לא מחלה שאם תמלא מקום לטרוף כגון שיקנה נכסים טורפת מהם וכדכתב ודעתיד אנא למיקני שנכסים ולמשון: גי לשיל קרב: העתידין לבא שהתעבדו לה, וכיון דאיני הדר קני מאדם אחמר או ממורישינאית לה לאשה, השחל מני כי נפנו לו מאוחן נכסים עמו אית לה, דמה לא שיי מי מיה שיי מי מיה ולמשון: גי לשיל קרב: העתידין לבא שהתעבדו לה, וכיון דאיני הדר קני מאדם אחמר או ממורישינאית לה לאשה, השחל מני כי נפנו לו מאוחן נכסים עמו אית לה, דמה לא שיי מי מים אי מיה לא מיקני שני מי מי מי מיון מיר לה לאשה מידי מי מי מי מי המי מי אי מי לא מיר לא מיר מיידין לבא שהעבדו לה וכיון האיני הדר קני מאדם אחמר או ממורישינאית לה לאשה, השתחל מני כי נפנו לו מאוחן נכסים עלמן אית לה, דמה לאי מידי אי מיוני

לי אומן נכסים עלמן מה לי אחרים שאם נחרצית להקטת המחנה לבטח ולמחול להם שעבודה לבעלה מיהא לא מחלה מידי אם חמלא מקים לנבות וכן הלכה : מכול זפלנינסו . כל נכסיו חילק לבניו ולאשחו ובלוואת שכיב מרע דהיינו עשאה שותף בין הבנים אלא ששייר דקל אחד שלא פירש למי: מכר רבינא למימר לים לם. ממוחר כחובה אלא ההוא דיהלא דהא אי לא שייר דיקלא אבדה כתובתה מן הבנים שמחלה להם שעבודה משום רנעשית שוחף ביניהן והשתח נמי זכו הבנים והיא תטרוף את הדקל : איל רב יימר לרבינא אי ליח לה כתובתה מחלק הבנים משום דידעה דלית ליה נכסים אחריני ומחלה להו בשביל שעשאה שומף ביניהם א״ה דיקלא נמי ליח לה דהא ידעת ליה להאי דקל ומחלה להו ליורשיו דכל כהובתה מחלה מהני נכסים לכנים ומה לי מן לאמו דקל שלא מלא לאים עובודה מאומן שחלק רואין: אם ראוי ליורשו עובי איים אין איים לאי פודע ארים מי עי דיים לאיים לי גיועי לכנים ומה לי מן לאמו דקל שלא מלא לאים לן למימר מאוזה (ב) נושלן משום כתנה אמר ליה רב נרצו אגנבא קיש מיי מהלי בי אי מעם נתחא אדקל למרוף ממט היינו משום דלא מחלה כמוכמה | גנובי למה לך אי סבירא לך כרבי יורגן בן נסג נשיו לאיי שי מראי גביי אוי שהרי הנים לה מקום קלת לנכות הימט כגון האי דקל שלא לאה | גנובי למה לך אי סבירא לך כרבי יורגן בן נסג נשיו מיי מראי איי ואין איי למלוק לנכיו למגו ד<u>נתחת לודל נתת</u>א למנו המי דקל שלא לאה | ברוקה איכאי הלכה כרבי יורגן בן רמג נשיו לא שוי ואיי ואיי לחלוק לבניו זמנו דנחח<u>ה</u> אדקל נחתא נמי אחלק הבנים דתאי דשחקה ונא ערערה היינו לפי שהיה מניח לה הדקל וסברה למה אערער עכשיו עד שישומו ב"ד את הדקל ואטרפנו והדר אערער על הבנים ואטרוף מהן המותר דלא הויא שתיקה דידה מתילה אלא היכא דמתלק כל הגכבים ולא שביק לה מידי דמשום האי טעמא מספקא לן לעיל (דף קוב:) גבי בריא דדלמא כיון דאיכא למימר הדר קני⊥ , להן שעבודה ולא הטרוף מהן כרב נחמן דאמר הואיל ועשאה שוחף שייר אפיט דקל אחד דהייט קרקע כל שהוא שלא פירש למי ,מנו דהדרא אדיקלא הדרא ונחתא למגבי מכולהו נכסי ולא מחלה מידי ודוקא בשכתב לה קרקע כל שהוא אבל אם נחן לה מטלטלים ולא

הגהות הב״ח דארוור ווביות הביוו (ח) נפרא ככי נמי קלמינלה: (ב) שם שלין זם לשון מהנס: (ג) רשבים ז׳ה למר כל פונל שביב מרע כוי כליל וחיבם שלמר נמרק: (ד)ד"ה לדברי יווהגן כוי (ד)ד"ה לדברי ר' יוחגן כוי לעיל. ל"ב דף קכ"ע ע"ב : : ک مرزم مرزم مرزم

ההוא קרקע לא מקריא שומף בין הבנים׳ ולא ממלה מידי ונחתא אכולהו נכסי כראמר רב נחמן מטלטלי לא קאמרי׳ היימ דאבדה כחובתה מהנהו נכסי שכתב לבניו אבל אי הדר בתר הכי וקני נכסי אחריני ואפי׳ מהגהו נכסי עלמן שחלק לבניו כגון שמח אחד מבניו בחייו הדרא וגביא מינייה מוחר כמיוחוברו היה כמה יצי רוף מש יחרי הו שביב מרע כדאמרן לעיל א<u>קל לבליא</u> שחלק נכסיו לבניו וכתב נס לה קרקע כל שהוא הא איבעיא ליה לרבא אי מחלה להו שעבורה שעל אומן נכסים אם לאו ואוקימנא בתיקו והלכך כיון דמספקא לן אמרינין המוליא מחבירו׳ דהיינו אשה, עליה להביא הראיה, דבכל דין חיקי מאן דתפים תפים ומיהו אי הדר קני אית לה אמר רב הונא שכיב מרע (נ) שאמר) כו׳. משום דאליבנא דר׳ יומנן בן ברוקה מיירי הדלקמו נקים שכיב מרע דהא בבריא מיבעיא לן לעיל אי איירי ביה ר׳ יוחנן בן ברוקה אי לא : שכתב כל נכסיו. סחם ולא שירש לא לשון מתנה ולא לשון ירושה אלא <u>סממא לכסי לפלוניי: רואין</u> אם . אוהו מקבל מתנה ראוי ליורשו כגון בן בין הבנים טטלן בתורת ירושה כלי וותנן בן ברוקה דכיון דראוי ליורשו מבחמא להוריש לו נחסיין הואיל ולא פירש לשון מתנה אבל גבי ירושה איצ לפרש דממילא קא ירית הלכך כל היכא דאיכא לאוקומה בירושה דתפסה מן התורה לא מקני ליה מסחנוא במתנה למיטקר נחלה דאורייתא: ואם לאו . דאיט ראוי לירש בעל כרחך "נכסי נתונין לפטני "קאמר דאין אדם מוליא דבריו בטלין מפיו ולמחנה איכוין ולא לירושה ולכך טטלן משום מחנה ולקמן מפרש מאי נפקא לן מינה אם טעלן משום ירושה או משום מתנה: גנכא גנובי למה לך. להתום דבריך ולמימר רואין כו': אי סבירא לך כר' יוחגן כן ברוקה. דאמר אם אמר על מי שראוי ליורשו, דבריו קיימין ולפיכך אתה אומר ירואין אם ראוי ליורשו כו' אמא לך כר׳ יותנן כן ברוקה. דחמר חם חמר ענ מי שרחוי ניורשן ,דבריו קיימין ונפיכך חתה תומר דוחין חם קחוי ניורשו או חינת בהדיא דהלכחל כוחמיה ולא תסתיר דבריך לומר כר׳ יותנן כן ברוקה בענין שלא יביע בני אדם: דלמא כי הא אמרת. כל זה אמר ליה רב נתמן לרב הונא שמא אמה לא לכך נתטונה לומר דבריך בסתם ולהשמיעט כר׳ יותנן אלא עובדא הכי הוה בהחם כדמפרש ואיל ועיקר דבריך בלח להשמיעט מילוק בין למילה משום מהנה, לנעילה משום ביושה כדמפרש ואוי ואנב אורקד מיהא שמעינן דסבירא לך כר׳ יותנן ומיה עיקר שיטה זו שחפסת לא לכך בלחה דא״כ היה לך לומר בפירוש הלכה כר׳ יותנן בן ברוקה בענין שלא מובדא הכי הוה בהחם כדמפרש ואיל ועיקר ומיה עיקר שיטה זו שחפסת לא לכך בלחה דא״כ היה לך לומר בפירוש הלכה כר׳ יותנן בן ברוקה, דהות קא שלא שניני היה נפטר לנית נומו אלא למאן. לנומר מאן קשל שקיל נכטי אלא הוא והוי נכמאן דאיל נכטי עלא רוחי שיטיש שלא כתב היה נפטר לנית נומו אלא למאן כן לנמר מקום שקיל מיהולש קרובו וכאי וירוש היו רושה שלא לנאו יותניה אלא למאן וכן לבסי ער ברו לחמר : לשהוא יורש משמע לאן רושה ובאוק רוחי לירש בוו למו מוכו ורושה אל לאו היו היו משמע לאו ביו אמר אם ממנין איז שיו שיר עליהכותב נכסיו כתס' באמי להורות דומנין הוי ירושה וזמנין הוי מחנה: מבר רב אדא בר אהבה קמיה דרכא. לפרושי למאי נפקא שינה ניוונית בשקים מינה ומה בא רב הונא לנמדני אם ראוי ניורשו" נהכי אמר רב הונא דהוי לשון ירושה שתהא אלמנתו של מת ניזונת מככהיו שהוריש לזה כדתנן (כתוטת דף לה:) אלמנה ניזונת מנכסי יתומים כלומר יורשין: ואם לאו.נוטלן משום מתנה ושוב אין אלמנתו ניזונת מהן כדתנן(נישין דף מה:) אין מוליאין למזון אשה והבטת מנכסים משועבדים מפני תיקון העולם משום דהוי מזונות דבר שאין לו קלבה ואין יכולין לקומות להוהר ובין מחנה ובין מכר הוו משועבדים :אינ רבא. וכי בשביל שנהנו במהנת שכיב מרע שאינה קונה אנא מדרגנן שהרי אין מתנה לאחר מיחה אלא תקנת מכמים היא שיהיו דבריו ככתובין וכמסורין כדי שלא תטרף דעתו עליו: מינרע נרטה. בתמיה וכי הוכע שוי של יושאי דיון איברק שדאריית'דרבע השתא בירושה דאורייתא דללימא כת יודש אם כאוי ליורשו שהתורה זיכתה לו כדכתיבייביום הנחילו את בניו" אפ"ה אמרינן אלמנה ניווכת השיה ביי של א תשרא מנכסי היורש: <u>מסנה דרבעו</u>. כי הך מתנת שב"מ שאין בה קנין אלא מדרבנן כדפרישית לא כ"ש דניוונת מהן ולטולם לאו להכי נפקא מינה דידיו שלי או אי די מנכסי היורש: <u>מסנה דרבעו</u>. כי הך מתנת שב"מ שאין בה קנין אלא מדרבנן כדפרישית לא כ"ש דניוונת מהן ולטולם לאו להכי נפקא מינה דידיו שלי או אי שי מ מנכסי היורש: <u>מסנה דרבעו</u>. כי הך מתנת שב"מ שאין בה קנין אלא מדרבנן כדפרישית לא כ"ש דניוונת מהון ולטולם לאו להכי נפקא מינה דידיו שלי אשי מינ חילוק שהשמיטנו רב הונא בין נוטל משום ירושה ובין נוטל משום מהנה ומהכא שמעינן דהא דקיימא לן רמוון האשה והכיבות לא מרפא שלו אווני ז חילוק שהשמיטנו רב הונא בין נוטל משום ירושה ובין נוטל משום מהנה ומהכא מתטינו דה היימא לן רמוון האשה והכיבות לא מרפא השוני באי אמר רבא הא מילוק שהשמיטנו רב הונא בין מוסל מקום ירושה ובין נוטל משום מהנה ומהכא מוניגל אלא ניא אמר רבא היא אמר רבא היו אני ממשעבדי ה"מ מתנה גמורה בקנין או מכר גמור אב מוני ביונת מוכרו שהיי לאו איא אמר רבא היא שמר בא אוי אני מוני בא ממשת תקנת חכמים היא שיהיו דבריו ככתובין וכמכורין כדי שלא תטרף דעתו עליו: מיגרע גרעה. בתמיה וכי הורע כמה של אלמנתו בכך ממשעבדי הימ מחנה גמורה בקנין או מכר גמור אבל מהנת שכ"מ אלמנתו ניזונת מנכסי מקבל מתנה וה"ה לבנות : אלא אמר רבא . להכי נפקא מינה בין מתנה לירושה : <u>כדשלת רב אפא כוי</u> . שאם אמר האי שכ"מ "אלא למאן ואחריו לפלוני" רואין אם היה ראשון ראוי מאלי עבור מיטי בין מאטי מרושי <u>בדשני דב שחק בי</u>ן. שוט מות האי שבית חותי מחון החותי ששני רותין מט היא ירושון רווי שליחוב מטלו משום ירושה ואין לשני אחריו כלום דכיון דעשאו יורש וולה בדיון מורה כי קאמר מו "האחריו לפלוני" היי מקנה על מה שליחוב בתורה דאים יכול לעקור מורח ירושה מאוחו שירש כבר ונה אפי אם פירש אני מורישן ע"מ שיטול האו שני אחריך היי נמי מקנה על מה שכתוב בתורה והוי המעשה מעשה והתנאי בעל דדהי ירושה אין לה הפסק. אלא ממשקשות על אחריו לפלוני" היי מקרא בפירקין (דף קמו:) :לדברי ר' יוחנן כו׳ לעיל (ד) בשמעתין פרישית לה :והא אפסקה. דעל תנאי שיטול שני אחריו הויש לראשון : ובת<u>פניא למר אין לה</u> <u>הפתח</u>: ודרי מקנה על מה שכתור בתורה והיו מעשה מעשה והתנאי בעל והכי הלכתא בישלו ביו אחריו היי מחינה עובדי היי משים ליותי ביותי מישה מעשה מעשה מורה ביותי בעל הכלו ביותי ליותי אחריו הייש להמון ברב הביות היי מקנה על מה שכתוב בתורה והיו מעשה מעשה והתנאי בעל והכי הלכתא כדשלת רב אחא דא חוינא עובדי היותי בא 600

ריהב לה כל ערקר וייהב לה כל ימי ישו לה המסק ולא היא: שאהן ראויין לו עיקר וירושה אין לה הפסק מורעו לעולם: והא אפסקה. להיכא דאבר ואחריך לפלוני אפסקה מראשון: אמר ליה. לאו כל כמיניה והאי אמר הבי מבר 6) לולי לל לילמת לויני יכול לעבות מצוי חייו אלא ירושה שהן